

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 3. Id ipsum exemplis à terminis imperfectis desumptis in Theologia
Mystica confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Secundum est, quod cum in hac sublimi scientia solum supremum illud Spiritus S. Magisterium, possit his, qui hæc diuina patiuntur, loquendi modum, ac phrasas, quibus ea explicant, edocere, credendum proculdubio est, Doctores Mysticos, qui post huiusmodi rerum experientiam de eisdem locuti sunt, vel scripserunt, cuiusmodi fuerit S. Dionysius, Bernardus, Bonauentura, Taulerus, Rusbrochius, Henricus Harphius, S. Mater nostra THERESIA, ac Venerabilis noster IOANNES, alijque similes, specialem Dei illustrationem, qua ad loquendum, vel scribendum fuerint edocti, habuisse, & ideo eorum phrasas, ac locutiones, utpotè à tam sublimi Magistro edoctas, sublimes quoque, ab alijs communibus longè diuersas, ac superiores, huiusmodi scientiæ valde proprias meritò extitisse; ac proinde quamuis hi, qui huiusmodi specialem illustrationem non habent, etsi in alijs scientijs eruditi sint, eas non caleant, non tamen propterea eas reijcere, aut damnare, sed humiliter venerari debent.

S. III.

*Id ipsum exemplis à terminis imperfectis, desumptis
in Theologia Mystica, confirmatur.*

EX dictis colligitur ratio, quare Doctores Mystici ad sublimes huius scientiæ materias aliquo modo de clarandas, frequenter vtantur terminis, seu nominibus imperfectis superperfectis, contrarijs, ac dissimilibus, vt in eorum libris, præcipue verò in operibus Diui Dionysij Ateopagitæ, Theologiæ Mysticæ Principis cernere licet.

16.

Et vt singulorum exempla breuiter apponamus, terminos imperfectos, sæpè ad res sublimes, ac diuinas explicandas aptiores esse, docet citatus Dionysius cap. 2. de Cœlest. Hierar. his verbis: Porro, quod mentem, atque animum nostrum similitudines illæ, quæ videntur absurda, potentiùs inueniunt, atque ad diuina commoûus subuehant, nemo, qui rectè sentiat, arbitror, insiciabitur, nam siquidem quæque sunt apud nos preciosiora sumantur, quis non videat fore, vt per huiusmodi figuras oberrare incipiat animus, putans caelestes illas æthereasque substantias, rutilantis auri præferre speciem, virosque esse aliquos lucidos, & oris maiestate coruscos, decoros, & vestis candore conspicuos, ignemque innocuè de se mittentes, & cetera id genus, quibus Theologia sublimes illos spiritus pingit, & figurarum varietate describit, quod vis, ne illi paterentur, qui nihil celsius mortali hac luce, & corporum specie contueri queunt, excellens illa Sanctorum virorum, qui diuina nobis monumenta reliquerunt, sapientia, vt admiracula necessaria infirmis animis daret, ad eas quoque dissimilitudines, quæ absurda, singulari dispensatione descendit, nequaquam permittens imbecillam mentem nostram factili inharere imaginibus, atque illa prorsus acquirere, sed potius erigens animæ partem ad superiora tendentem, atque in honestate formatam à visibilibus omnibus reuocans, quasi fas non sit, nec verisimile omnino esse videatur, ne hi, quidem qui stolidioru, crassiorisque intelligentia sunt, caelestia illa, & diuina spectacula cum sacris rebus re vera similia esse, &c. Huc vtque Dionysius, cuius verba sic ac longum retulimus, quia ratione in conuenientiâ huiusmodi imperfectis terminis ad res diuinas explicandas vtendi, optimè continent.

g 2

Et

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NIVT

128

Et hac ratione sæpe etiam in sacra Scriptura nomina creaturarum infimarum, cuiusmodi sunt bos, leo, aquila, &c. Deo tribuuntur, ad eius sublimes proprietates aptius declarandas, quod optimè docuit D. Thomas 1. par. quæst. 1. articulo 9. ad 3. his verbis. Ad tertium dicendum, quod sicut docet Dionysius cap. 2. Cælesti. Hierarch. magis est conueniens, quod diuina in Scripturis tradantur sub figuris vilium corporum, quam corporum nobilium, & hoc propter tria: primo, quia propter hoc magis liberatur humanus animus ab errore, manifestum enim apparet, quod hæc secundum proprietatem non dicuntur de diuinis, quod posset esse dubium si sub figuris nobilium corporum describerentur diuina, maxime apud illos, qui nihil aliud à corporibus nobilibus excogitare nouerunt. Secundo, quia hic modus conuenientior est cognitioni, quam de Deo habemus in hac vita, magis enim manifestatur uobis de ipso quid non est, quam quid est, & idè similitudine illarum rerum, quæ magis elongantur à Deo, ueriores nobis faciunt estimationem, quod sit supra illud, quod de Deo dicimus, uel cogitamus. Tertio, quia per huiusmodi, diuina Magis occultantur indignis, &c.

Hæc ergo ratione Doctores Mystici imperfectis terminis ad res perfectas declarandas sæpe utuntur, quo pacto Rusbrochius lib. 2. cap. 24. de ornatu spiritualium nuptiarum feruentissimum in Deum amorem, impatientem uocauit inquitens: Hic amoris astus, quædam interna, impatientia est, quæ rationi morem gerere, & obsequi non uult, donec re amata potiat. Et Diu. Bonauentura, itiner. 4. æternit. dist. 5. artic. 2. perfectam Dei amorem, summam amentiam appellauit: quo pacto plures alias similes locutiones in Doctores Mysticos inueniuntur, quæ si ad proprietatem uerborum attendantur, omnino falsæ, ac reiiciendæ sunt, secus uerò, si sensus inspiciatur, qui congruentius per huiusmodi imperfectas locutiones exprimitur.

§. III.

Usus terminorum dissimilium, & contrariorum in Theologia & Mystica exemplis ostenditur.

18. **H**Ac etiam de causa terminis dissimilibus sæpe utuntur, cuius rationem optime tradidit citatus Dionysius ubi supra, his uerbis: Aliquando super substantialis Deitas ab eisdem laudatur scripturis honestissime, ac penè diuine, dum in eius laude dissimilibus utuntur signis, hic eam appellantes nominibus, quibus non quid sit, sed quid non sit dicitur. Hoc enim uerius, ut arbitror, in ipsa est, & de illa proprie magis asseritur, nondum illam esse aliquid negamus, ex his, quæ sunt, uerum profecto loquimur: si ergo in diuinis rebus negationes quidem ueræ sunt: affirmaciones uerò nequaquam tantis arcanorum latebris congruunt, illa sanè conuenientior in rebus inuisibilibus erit expressa, quæ per dissimilia signa monstratur, &c. Vbi Hugo Victorinus rectè subiungit. Non solum idè dissimiles figuraciones probabiles sunt, quod supermundi alium excellentias ostendant, sed etiam, quod nostrum animum magis, quam similes figuraciones à materialibus, & corporalibus reducant, nec in se quiescere sinunt, &c. Quod etiam ex his, quæ nuper circa terminos imperfectos ex eodem D. Dionysio, & D. Thoma diximus, magis confirmatur.

19. Ob similem quoque rationem terminis contrarijs ad eandem res significandas prædicti Doctores Mystici sæpe utuntur: quo pacto citatus Dionysius, ubi supra, ut
excl.